

Kırkikindiler

Yazın Ankara'nın tepeleri boz, dereleri yeşildir. Çünkü dereler kuytudur- lar, yazın sulak kışın ılık olurlar. Onun için de yamaçları bağlık, ta- banları ağaçlıktır.

Ankara derelerinin bence en güzeli Hacıkadın Deresi'dir. Ben Hacıkadın'ı bir kış pazarı görmüş, onun kış halini bile sev- miştim. Sonra oraya her yıl, baharda, yazın, güzün,

en az üç yol gider oldum. Ben kırlara sık giderim. Fakat şehirden çıkınca safi tabiat, su katılmamış, el değmemiş tabiat isterim. Hacıkadın Deresi'nde dik yamaçlar, derin yarlar, sarp kayalar, çağlayanlar var. Hacıkadın Deresi'nde yalnız Ankaralı değil, Akdenizli, Karadenizli ağaçlar var.

Hacıkadın'a ben Keçiören yolundan giderim. Bu yolun sonunda ve derenin başında bir ardıc vardır. İlk durağım onun altıdır. Gövdesi iki bilek kalınlığını, bir buçuk adam boyunu aşmayan, fakat en az birkaç yüz yaşında olan bu ihtiyar ardıcın altında biraz eylesir, onunla halleşir, nereden geldiğini, hâlâ nasıl kalabildiğini düşünür dururum. Acaba Toroslar'dan mı gelmiş? Yoksa daha yakın olan Ilgaz'dan mı? Yoksa alt kenarı şimdi Kızılcahamam'a kadar giden ve evvel zaman içinde buralara kadar sarkmış olması pek muhtemel olan ormanın bıraktığı son ve tek anıt mı? Derken aniden bir seyahate çıkar, Toroslar'a, Ilgaz'a, Köroğlu'na, Uludağ'a, Murat Dağı'na, Hacıbaba Dağı'na, Zindan Dağı'na, Çangal Dağı'na tırmanır, bütün bu dağları örten ve bitki cemaatlerinin en esrarlısı, en ihtişamlısı olan çeşit çeşit ormanların içinden geçerim. Sonra tek ardıc gelecekte sefer gene sağ salım bulayım diye allahâısmarlayarak derenin içine sarkmak üzere yamacı aşarım. Fakat çok gitmeden, daha kırk elli adım bile atmadan yamacı aşar aşmaz birdenbire benim oluveren derenin sefasını önce yukarıdan süreyim diye

yamacın böğründeki meşelerin gövdesine yaslanır kalır, bir yanda hemen ardındaki çıplak, somurtkan tümseklerle önümdeki içi bin bir güzellikle dolu olan derenin tezatlığına hayran olurken, bir yandan da yatağının iki yanında fışkıran söğütlerin, iğdelerin, dişbudakların, meşelerin alıçların sık yaprak örtüsünden görünmeyen, fakat sanki bütün bu derin yarıları, bu güzel bağları, bahçeleri bu yeşil cemaati ben yarattım diye övünürmüş gibi şırl şırl akan suyun keyifli sesini duyarım. Artık durmadan sağa, sola, yukarıya, aşağıya bakarken her sefer olduğu gibi gözlerim gene karşı yamacın sol böğründeki boz beyaz, gümüş gibi parıldayan meşe adacığına takılır, kaç yıl önce şu yaslandığım meşenin altında bulup da şaşıttığım palamutu hatırlarım.

Evet, evet... Bu sahiden bir palamut meşesi, karşı yamaçtakiler de öyle. Ama bunlar nereden gelmiş? Bunların aslı Akdenizli. Şu meyvelerinin kabukları Ege'ye her yıl üç beş milyon getiren, birazcık himmetle daha birkaç kat fazla da getirecek olan, fakat kesilen, yakılan, kömürü ta Mısır'a yollanan, velhasıl çok hor bakılan Akdenizli palamut meşelerinin ta kendisi. Neden Akdenizli palamutlar kültür ağacı sayılmıyor ve Karadenizli fındıklar gibi orman ağaçlığından başka türlü bir itibar görmüyorlar? Bilmiyorum. Biz bunları Ege'nin yumuşak, ılık vadilerinden Ankara'ya kadar ulaşmazlar sanırdık. Yoksa Orta Anadolu bozkırını

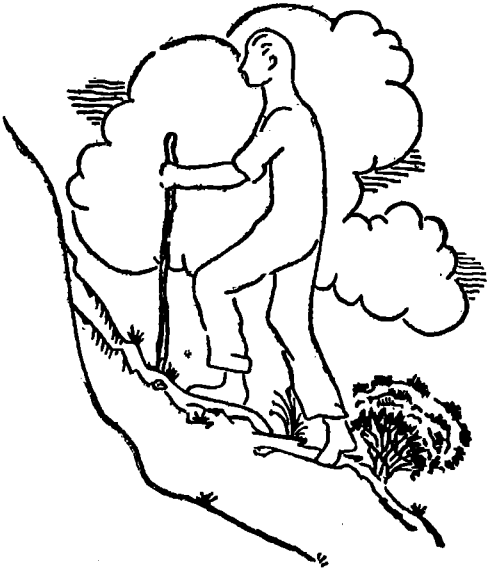
deniz Bölgesi'ne ekleyenler haklı mı? Ama ha-
r: Eski Ankaralılar bu dereleri çok severler, her
şit ağaçla süslemek isterlermiş. Meraklı birisi
ge'den getirdiği palamutları buraya saçmış, kü-
lük bir ormancık yapmış. Şimdi torunları mahke-
ede bu palamutları dedelerinin ektiğini ispata ça-
şıyorlarmış. Gene bir Ankaralı dostuma ihtiyar
inesini, güzün evlerine Hacıkadın Deresi'nden kaç
ük fındık, kestane geldiğini anlatır dururmuş.
şimdi bunların yerinde yellere esiyor. Fakat bu pa-
mut başımıza ne işler açmıştı! Onun yüzünden
zmir'de, Uşak'ta, Manisa'da, Denizli'de, Ay-
n'da, Muğla'da bütün palamutlukları dolaştım.
Çalışkan bir iş arkadaşımı hemen her hafta Hacı-
kadın'a yolladım. Bu meşelerin dalları, yaprakları,
meyveleri, çiçekleri, tomurcukları taşındı geldi.
Nihayet bu meşelerin sırrı çözüldü ve zevklerine
çok düşkün bir ağaç oldukları anlaşıldı. Bunların
döllenenmesi tam bir yıl sürüyor...

Fakat şu koca köşk... Karşı yamaçta meşeliğin
sağında benim de, derenin de canını sıkan bir
köşk var. Bu eski köşk son yıllarda betonlu, çim-
mentolu ilavelerle biraz asrileşti. Ama boz mavi
bir badana da yiyince dere de sırtır oldu. Maddi
imkânlar artınca bunlara hükmeden şeyler de art-
malı. Yoksa bunlar çığ gibi, sel gibi, huysuz, haşa-
rılı olurlar. Bence ne betonlu mavi badana Hacıka-
dın'ın harcı, ne de tabiata kahretmek kimsenin
hakkıdır. Hacıkadın'ın yazlığı bu derenin taşın-

dan toprağından olmalı. Şu ağaçlar, şu otlar gibi
bu dereden bitmeli de bu dereye uymalı. Bilmem
yeri mi? Ama dereme ve bazı yeni moda evlere
baktıkça bizim köyleri hatırlarım ve onları belki
de bir daha böyle övmek kismet olmaz diye kor-
karım: Şu bizim Orta Anadolu köyleri yok mu?
Şu tek katlı, küçük, dört köşe pencereci, samanlı
boz toprakla sıvalı, düz toprak damlı evlerin kö-
yü. O köyler, o evler ne güzeldirler! Çünkü onla-
rın ne tabiatı, ne gözü zorlayan bir yanı var. Be-
nim kavlimce bu, onların, bu tabiatın harcının, bu
tabiatın gösteriş sevmeyen, düz ve uz zevkinin ya-
pısı olmalarından.

Artık karşı yamaçta baharda yeşil yumaklarla
sarı taş yoncaları, kanarya çiçekler, pembe ballı-
babalar, kırmızı gelincikler, mor hezarenler, beyaz
papatyalarla elvan elvan olan sırtları, bayırları,
yarları bir bir süzdükten sonra deremi bir de öte
yandan seyrediyim diye aşağıya iner, karşı yama-
ca tırmanırım. Ve oradan her mevsimde bir başka
renk alan bu yamaca da baktıktan sonra derenin ta-
banına inerek ırmak boyunca gider, ahbabı, aşina-
sı olduğum ağaçları, çalılıkları, otları, yuvaları, da-
ha birçok şeyi araya araya ta baraj yoluna çıkarırım.
Fakat bunların hiçbirisini anlatmayacağım. Çün-
kü bugün Hacıkadın'a son gelişimi anlatmak isti-
yorum. Ve son gelişimde karşı yamaca geçmeden
koca ardıcın önünden Hacıkadın'a bir bakmış,
dönmüştüm.

Haziran başlarında bir gündü. Hava güzel, gök parlak mavi idi. Yalnız Elmadağ ile Çal Dağı'nın ve Ahlatlıbel'in üstünde irili ufaklı beyaz bulutlar vardı. Bir gün önce biraz yağmur da yağmıştı. Tam Hacıkadın'ın günü idi. Öğleden sonra otobüse atladım. Keçiören'de hiç durmadan Hacıkadın'ın yolunu tuttum. Koca ardıca varduktan sonra biraz ilerleyerek yamacın başından dereye bir baktım: Her şey olduğu gibi, eskisi gibi yerli yerinde idi. Aklımdan gene demin anlattığım şeyler geçmeye, adeta canım sıkılmaya başlamıştı. Acep şu ardıcın arkasındaki sırtın tepesine çıkması... Epeyce de uzak ve

yüksek... Epeyce terlemeye, solumaya mal olacak, ama değer. Çünkü o tepeden hem Hacıkadın'ın başka bir yüzünü hem de daha görmediğim birçok şeyi ve yeri, hele çok hoşlandığım bu dalgalı arazide sanki birbirinden çıkan tepeliklerin yavaşça, yumuşakça birbirlerine eklenişlerini görürüm... Haydi! Tepeye tırmanmaya başladım.

Sıcak, hem kuru sıcak değil, biraz da sıkıntılı... Yavaş yavaş çıkıyor, sık sık duruyor, dinleniyordum. Yokuşun yarısını aştıktan sonra az soluma düşen koca kalker bloklarının gölgesinde biraz nefes alayım dedim. Kayalara varınca gördüm ki öte yanda küçük bir su sızıntısı bir evlek kadar yeri ıslatmış, yeşertmiş ve yeşil çimenlerin arasından çıkan düğünçiçekleri, yavruağızları, yabansüsenleri, papatyalar, mor sümbüller, ak sütçiçekleri bu ıslak, yeşil yeri bir çiçek bahçesine çevirmişler. Kayanın dibine oturduktan sonra çiçeklere bakarken ikide bir çimenlik üzerinde uçan ve kaçan bir kuyruksallayan dikkatimi çekti. Bu küçük çiçek tarlasına birçok böcek, sinek, arı, kelebek üşüşmüştü. Kâh bir çiçeğe konuyorlar, kâh uçuyorlar, yükseliyorlar, alçalıyorlar, vızıldaşıyorlar, türlü türlü uçuş oyunları yapıyorlardı. Karşıda bir cehri dalına konan ve beni hiç umursamayan kuyruksallayan, arada bir yukarıdan bir pike veya yandan bir sağılma ile çimenliğe geliyor ve uçarken, hap... Ya bir kelebek ya bir sinek kapıp gidiyordu. Daha çalıya konmadan, havada gagasına sıkıştır-

dığı böceği ezmeye çalıştığını iyice görüyordum. Dala konduktan sonra gagasının çıkardığı tık tık sesleri kesildi mi artık işini bitirdiğini, yeni ava hazırlandığını anlıyordum. Son gelişinde sarı bir düğünçeye konmak üzere bulunan bir yabancıyı nişanlamıştı. Av heyecanlı, iddialı oldu. Hızlı bir sağılma ile gelen kuş, gagasını uzatırken arı birdenbire yükseliverdi. Bu seferki hap boşa gitti. Fakat hemen dönen ve arının arkasından havayı delercesine dimdik yükselen kuş, arının peşini bırakmadı. Çabucak yetişti ve hop... Arıyı gagasına sıkıştırarak uçtu gitti. Arının başına gelenlere hiç de aldırış etmeyen öteki böceklerle kelekler cümbüşlerine, çiçekler üzerindeki seyranlarına devam ediyorlardı. Kayaların yanından ayrılıp da birkaç adım attıktan sonra iki saatten beri iyice uyduğum bu büyük sessizlik içinde önümden birdenbire gırr diye üç keklik fırlayınca ürkmüş, bir hoş olmuşum.

Bunlar taşların dibine pısmışlardı. Anlaşılan, suya, taze yeşile gelmişlerdi. Mükemmel bir kavis çizerek dereye süzülüler ve karşı yamaçtaki kayalığa kondular. Hımmm! diyorum: Sonbaharda buraya başka tertiple gelmek de fena olmayacak. Az sonra tepeye ulaşmıştım. Manzara geniş ve güzeldi. Aşağıda Hacıkadın yeşil bir kurdele gibi kıvrım kıvrım uzuyor, karşıdaki çepeçevre Keçiören, Etlik, daha geride arkası kararan Bağlum sırtının üstündeki küçük çam ormanı, Çiftlik, Çubuk Çayı,

Ankara, Ahlatlıbel, Dikmen, Çal Dağı, Çankaya, Elmadağ, Karacakaya, Hüseyingazi, hepsi apaçık gözüküyorlardı.

Fakat bu güzel manzara çok sürmedi; bir yandan Bağlum sırtlarının arkasını karartan ve gölgeleri dalgalı bayırları koyulaştıran kara bulutlar ilerliyor, bir yandan da Etlik gerilerinden kopan bir toz fırtınası Akköprü'ye doğru koşuyordu. Hatip Tepesi'nin önünden kalkan bir toz hortumu hem yürüyor hem yükseliyordu. Kireç ocağı ile Telsiz arasında yükselen bir ikincisi de onunla boy ölçüyordu. Nedense, çocukça, bunların yükselmelerini, telsiz antenlerini aşmalarını istiyordum. Telsiz'in yanındaki çok yükselmeden bozuldu. Öteki epeyce yükseldi ve tepesi yavaş yavaş hunileşirken aşağıdan koptu. Fakat artık Ankara gözükmez olmuştu. Toz fırtınası şehrin önünü bir bulut gibi kaplamıştı. Etlik üstüne gelen kara bulutların alt kenarları bir perdenin püskülleri gibi yere doğru sarkmaya başlamışlardı. Keçiören bağlarından uçan kâğıt parçalarından, az sonra yamacın eteğinden yuvarlanan kuru otlardan fırtınanın yaklaştığını anlıyordum. Tereddüt içinde idim. Hem buradan ayrılmamak, olanı biteni hep buradan görmek hem de ıslanmadan çabucak yol üstündeki boş bağ evinin yolunu tutmak istiyordum. Çok geçmedi; fırtına tepeye de ulaştı. Geçen yıldan kalan kuru çakır dikenlerini koparıyor, kâh yuvarlıyor, kâh zıplatıyor, kâh uçuruyor, yamaçtaki çıplak yerlerin ince sağ

toprağını çılgınca savuruyor, yamacı insafsızca kırsılaştırıyordu. Keçiören'e doğru uçmak isteyen bir saksağan bile bir türlü ilerleyemiyor, sanki vurulmuş gibi kanatlarını zorla çırpabiliyordu. Çaresiz yolunu değiştirdi; kendini rüzgâra kaptırmıştı.

Artık duramazdım. Zaten bir şey göremezdim. Her yer kararmış, gök kara bir şemsiye olmuştu. İkide bir çakan ve her yeri aydınlatan şimşekler sanki bu koca şemsiyeyi çatır çatır yırtıyorlardı. Hızlı adımlarla keseden inmeye başladım. Geçerken baktım ki küçük çimenlikteki şenlikten de eser kalmamış. Çiçekler de, böcekler de yaklaşan afeti sezmişler. Böcekler kaçmışlar, kim bilir hangi kovğa sığınmışlar. Çiçekler hep kapanmışlar; demir parlak ak ışıktaki açık yeşil görünen çimenlerde koyu, donuk bir renk almışlar.

Yamacın eteğine varırken iri, kocaman bir damla alnımı ıslattı. Aman bu ne hoştu; bu büyük sancılarla inleyen göğün doğurduğu ilk rahmet damlası idi. Fakat daha sancısı geçmemiş, ağrıları dinmemişti. Sağa, sola, çok yakınlara ateş, korku saçan şimşeklerden sonra işitilen korkunç gürlemeler durmadan artıyor, nur topu damlalar sıklaşıyordu. Ben de onlara adım uyduruyor, adeta koşuyordum. Boş bağ evine yaklaşırken, damlalar uzamaya, ip sicim olmaya başladılar. Toprak ıslanıyor, ısladıkça kararıyor ve havaya güzel bir koku yayılıyordu. Oh! Bu ne hoş, ne rahmani bir koku idi! Bu cennet kokusu, toprak kokusu idi.

Çelengin altına sığındığım zaman artık yağıyor, adeta akıyordu. Gökten yere, yerden bir makaraya sarılıyorlarmış gibi inen ve birbirlerine hiç değmeyen yağmur ipleri, arada bir rüzgâr ters estikçe birbirlerine dolaşıyorlar, kördüğüm oluyorlar, tekrar çözülüyorlardı. Bu ıslak boşluk içinde hiç de irak olmayan Aktepe Vadisi'nden ancak hayalleri seçilen kavaklar, sanki sarhoş olmuşlar gibi, sağa sola yalpa vuruyorlar, birbirlerine yaklaşıyorlar, kucaklaşıyorlar, gene ayrılıyorlardı. Az sonra demin üstüne çıktığım sırttan ve bütün yamaçlardan küçük seller inmeye, kâh o yana, kâh bu yana kıvrılarak ikide bir yollarını, yönlerini değiştirerek, aşağıya derelere doğru akmaya başladılar. Sırtın üstündeki tümseklerin eteklerinde, dönemeçlerde birbirlerine karışıyorlar, kabarıyorlar, büyüyorlar; büyüdükçe de hızlanıyor, hırçınlaşıyorlardı. Demin fırtınanın har vurup harman savurduğu ince ve sağ topraktan ne kalmışsa onu da bunlar sürükleyip geliyorlardı.

Yavaş, yavaş uslanmaya başlayan rüzgâr kesildikten sonra inceden inceye yağın yağmur, gökte bir yandan bir yana uzanan kıvılcımlı parlak şeritlerden sonra büyük gürültülerle yuvarlanan ve uzaklaştıkça gürültüsü boğuklaşan ağır bir yuvak taşı sanki bulutların suyunu sıkıyormuş gibi birdenbire hızlanıyor, şamata geçtikten sonra gene inezden inezden yağıyordu. Tıp tıp diye yere düşen, düştüğü yerden toprağı sıçratarak küçük bir

çukurcuk açan ve birinin açtığı çukuru öteki bozan yağmur damllarına bakarken: "Ver, Allahım ver, çokça ver..." diye mırıldanmaya başlamış ve dalmıştım.

Bu kırkikindilerden biri, belki de sonuncusudur, diyordum. Bozkırı abat eden, bozkırda azizler gibi anılan kırkikindilerden biri... Bozkırda hayat onlara bağlı, onlara ayarlıdır. Gerçi bozkıra, yılına göre, bir karış, bir buçuk, iki karış yağar, ama bunun yarım karışı, bir-bir buçuk karışı güzün ve kışın yağar. Ne güz, ne kış yağışları bozkır için kâfi ve bu topu topu yarım karış kadar tutan kırkikindiler gibi can katıcı değildirler. Çünkü bozkırın kışı ayazdır. Toprakta ne bir çiçek, ne bir böcek hiçbir şey başını kaldırmaya cesaret edemez. Şişen tohumlar tombullaşan tomurcuklar hep güneşin yükselmesini, ışığının ısınmasını, toprağın ılımasını bekler. Baharda nemli, ılık topraktan çimlenenler fişkirir. Bozkır yemyeşil olur. Ekinler yükselmeye, kuzular serpilip gelişmeye, fakat şefkatli toprak ana da kurumaya, kurudukça cimrileşmeye, can verdiği her şey acıkmaya susmaya başlar. Eğer baharla başlayan ilkyazla kesilen kırkikindi rahmetleri imdada yetişmezse kötüdür: Kıtık olur! Toprak takır takır kurur; otlar, ekinler yanar kavrulur; sürüler kırılır, tollar viran, köyler ören olur. Günün birinde gökte umut bulutları gözükürse kurbanlar adanır, dualara çıkılır. Çocukluk hatıralarımı kurcalıyor, kırkikindsiz bir sıkıntı yı-

linda büyük küçük bütün bir kasaba halkının dini bir huşu ile yazıya çıkışını, mezarlıklar içindeki harap bir türbenin önünde toplanışını, avuçların göğe açılışını, uzak yakın bütün tanıdıklarımın kederli, tevekküllü yüzlerini görür gibi olurken, korkunç bir gürültü ile pek uzaklara düşmediğini havaya kattığı ozon kokusundan anladığım bir yıldırım, beni bu acıklı hatıranın ezgisinden kurtardı. Ha! Demek biraz önce mırılandığım şeyler, o zaman biz "iptidailerin" de katıldığımız bu yağmur duasına giderken, gelirken söylediğimiz tekerlemelerden bir parça idi.

Demin yeri deşen yağmur damlları, toprağı doyurduktan sonra önümdeki küçük çukurlarda ilki ile ilkile birkaç gölcük yapmışlar, bu sefer de başka bir oyuna başlamışlardı. Cip cip diye suya düşüyorlar, düştükleri yeri biraz çukurlaştırıyorlar, fakat bu çukurluk hemen kapanıyor ve ortasından ince, narin endamlı bir sütun yükseliyor, yükseldikçe inceliyor ve ucu sivrilirken birdenbire şişmanlayarak bir yumurta, oval bir yumurta şeklini alıyor. Sonra sütunun ucundan kopuyor, kısa bir pırıltı ile zıplarak suya düşüyordu. Bazen bir ikincisi, daha küçüğü onu takip ediyor ve sütun, ucundan bir damla koptuktan sonra, suyun yüzüne bir halka halinde yığılıveriyordu. Bu halka yavaş yavaş genişliyor, genişlerken ya başka bir damlanın halkası veya içine düşen yeni bir damlanın yaptığı küçük, fakat daha acar bir halka onu siliveriyordu. Birbirleriyle to-

kuşan, birbirlerini kesen, birbirlerini silen, birbirlerinin içine giren içinden çıkan halkalar suyun yüzünde tuhaf nakışlar, güzel menevişler, mozaikler yapıyorlardı. Damlalar suya çarparken suyun yüzünden yükselen sütunların başlarından koparken irili ufaklı hava kabarcıkları da doğuyor, suyun yüzünde yüzüyorlardı. Fakat bunlar da sütunlar gibi kısa ömürlü oluyorlar, uzun boylu yüzmeye vakit bulamadan, hele yağmur hızlandıkça, yanlarına veya kubbelerine bir yağmur damlası çarparak bozulup gidiyorlardı. Yağmurun yavaşladığı, hızlandığı bu küçük göllerin yüzlerinden çok iyi anlaşılıyordu. Yağmur azaldıkça, suyun yüzünde sütunlar seyrekleşiyorlar, halkalar rahat rahat can çekişerek ölüm sınırlarına varıyorlar, silinip gidiyorlardı. Velhasıl bu bir avuç su içinde bile bir olmaca bozulmaca oyunu alıp veriyordu.

Damlalarla suyun cümbüşünü epeyce seyrettikten sonra halkalar azaldığından, gölcüklerin bazılarında hiç, bazılarında uzun bir fasıladan sonra bir tek sütun yükseldiğinden, yağmurun dindiğini anladım. Çelengin altından çıkarak yola koyuldum. Daha her taraf kapalı, hava da puslu idi. Sık sık duruyor, kunduralarımı ağırlaştırıncamuru bir taşa sürterek temizliyordum. Aktepe Vadisi'ne inerken ufukta, Etilik gerilerinde, ince lacivert bir şerit beliriyor, gök gözükiyordu. Az sonra kızılbaşan sol yanından fişkıran sarı turuncu bir ışık, sanki yeşil bir boya püskürmüş gibi, mor

kara bayırları bir anda yemyeşil etti. Artık yükselmeye başlayan bulutlarda üst kenarından sıyrıldıkça bu ince lacivert şerit genişliyor, kubbeleşiyordu. Güneş batmadan önce bir daha doğarak her yeri nura boğmuş; yepyeni, temiz pırıl pırıl bir dünya doğurmuştu.

Aktepe'ye çıktığım zaman Ahlatlıbel ile Çal Dağı arasına, Hacıkadın gibi munis olan Dikmen Deresi üzerine harikulade güzel bir köprü kurulmuştu. Bu köprü ne çelikten ne betondan; aldan, yeşilden, sarıdan, maviden, ak ışığın, ana ışığın yedi ışınından bir köprü idi. Galiba her şeyin en güzelini gene tabiat yapıyordu. Güzel kemere bakarken yanbaşımdaki vişneye üç serçe süzüldü. Konar konmaz çekişmeye, ıslak tüylerini kabartarak sevişmeye başladılar. Yaramazlık ettikleri dalların yapraklarına yağmurun taktığı pırlanta küpeleri hep yere düşürdüler. Fakat telaşlarından, heyecanlarından altlarındaki dalda arka arkaya kamburlarını çıkararak sürünen kocaman iki tırtılın, ben oradan ay-

rılıncaya kadar, farkına bile varmadılar. Otobüse binerken kırlangıçlar, Keçiören havalarında çoktan başladıkları koşmaca oyunlarına çılgınca devam ediyorlardı. Bu ne güzel, ne gün güzel dünya idi böyle! Ferahlayan gök memnun, kurtlar, kuşlar, otlar memnun, her şey memnundu...

B u kış
cu ha
kere
açılmak kısm
Bugün Ma
lık pazarı.
Ot kutusu
tuttum. Peşin
kında. Hafta
nimle ava git
nışmadan ens
hir'e, eve gele